

РЕШЕНИЕ

№ 6329

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3223** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. Н., срещу РЕШЕНИЕ от 18.02.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 105^{-ти} с-в, по адм. наказателно дело №9733/2012 г.

Касаторът излага доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт и прави искане за неговата отмяна, както и за отмяна на Наказателно постановление (НП) №93/20.04.2012г., издадено от директора на Офис „П.“ към Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място] (ТД на НАП). Претендира, че първостепенният съд не е взел предвид всички факти и обстоятелства от значение за спора, а именно, че управителят на дружеството е инвалид и в срока за подаване на годишната данъчна декларация по чл.92 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) последният е бил в обективна невъзможност да изпълни задължението си, поради заболяване. Счита, че при постановяване на обжалваното решение съдът е следвало да вземе предвид и обстоятелството, че закъснението при подаване на годишната данъчна декларация е минимално, а нарушението е извършено за първи път.

Ответникът - ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ на Националната агенция за приходите

– [населено място], представлявана от директора, ОСПОРВА жалбата. Чрез процесуалния си представител излага доводи за нейната неоснователност и моли съда да я остави без уважение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Павлов от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – ОСНОВАТЕЛНА.

С НП №93/20.04.2012г. на [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция” в размер на 500 лева, на основание чл.261, ал.1 ЗКПО, за това, че дружеството не е подало в срок годишна данъчна декларация за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък за 2011г., с което е нарушило разпоредбата на чл.92, ал.2 във вр. с ал.1 ЗКПО. Това обстоятелство е било установено при извършена проверка от инспектори по приходите в офис „П.” при ТД на НАП и е отразено в Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №93/04.04.2012г.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП №93/20.04.2012г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН. При постановяване на двата акта не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в тях фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП детайлно са описани нарушенията и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът [фирма] е извършил вмененото му нарушение на чл.92, ал.1 и ал.2 ЗКПО във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 105^{-ти} с-в, а именно: Срокът за подаване на годишната данъчна декларация по чл.92, ал.1 ЗКПО за 2011г. е изтекъл на 02.04.2012г. – понеделник, присъствен ден. Касаторът е подал декларацията с два дни закъснение – на 04.04.2012г., което обстоятелство е било констатирано от инспектора по приходите и за което в присъствие на управителя на дружеството е съставен АУАН №93/04.04.2012г.

Настоящият решаващ състав намира, че при правилно установените факти, първостепенният съд неправилно е приложил материалния закон.

В процесния случай безспорно е установено, че годишната данъчна декларация на [фирма] е подадена с минимално закъснение. Установено е също с приетите писмени доказателства (Експертно решение №1178 от заседание 049/21.03.2003г. на Териториалната експертна лекарска комисия за общи заболявания [населено място]), че управителят на дружеството е лице с 80% трайно намалена работоспособност (ТНР) спрямо здравия човек, с пожизнен срок на инвалидността. Видно от Удостоверение №21-А0007687/ 06.04.2012г. [фирма], в качеството му на осигурител,

няма наети лица и не е водена разплащателна и трудово-правна документация за периода на съществуването му от 21.04.2003г. до 31.03.2012г. От приетото и неоспорено Медицинско направление може да се направи обосновен извод, че в периода 29.03.2012г. до 05.04.2012г. Д. Н. е имал обострено заболяване (пристъп на подагра), което обективно го е възпрепятствало да представи в срок годишната данъчна декларация по чл.92, ал.1 ЗКПО.

Всички тези факти обсъдени в съвкупност, при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното лице и във връзка с обстоятелството, че от нарушението не са произлезли вреди за обществото или за друг правен субект, обосновават извод, че извършеното макар формално да осъществява състава на чл.261, ал.1 ЗКПО, представлява „маловажен случай” по смисъла на чл.28 ЗАНН за който не следва да бъде наложено административно наказание.

Преценката за „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона.

Като не е отчел гореизложените обстоятелства, съставът на първостепенния съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 18.02.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 105^{-ти} състав, по адм.наказателно дело №9733/2012г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №93/20.04.2012г., издадено от директора на Офис „П.” към Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

